

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

43DE BIND

1 9 6 6

REDIGERET AF BØRGE HJERMOV

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · WILH. THOMSEN
ORDRUPHØJVEJ 24 · CHARLOTTENLUND

1966

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Jonstrup statsseminarium gennem 175 år	3
Velkomsttale til seminariet den 19. august 1965	19
Arne Grunddal 1907—1965	24
Årets gang på Jonstrup	26
Beretning ved Jonstrupstævnet 5. juni 1965	29
Dimittender 1965	34
Fra Jonstruppernes verden	36
Regnskab og styrelse	40

JONSTRUP STATSSEMINARIUM GENNEM 175 ÅR

1791–1838

Sidste halvdel af det 18. århundrede var en gennembrudstid for nye tanker, og den oplyste enevælde bragte betydningsfulde reformer i Vest- og Nordeuropa, herhjemme først og fremmest landboreformerne. Også på det åndelige område var det en brydningstid. Filantropismens skoletanker, der gik ud på at skabe en virkelig folkeoplysning, fik begejstrede tilhængere i Danmark, ikke mindst var greverne Reventlow grebet af dem.

Hertugdømmerne var i det 18. århundrede forud for kongeriget både i materiel og åndelig henseende, og allerede i 1753 var der oprettet et seminarium i Tønder og 1781 et i Kiel, men i kongeriget var der intet uddannelsessted for skolelærere. I almueskolerne blev undervisningen besørget af degne og andre tilfældige skoleholdere, der havde højst forskelligartet uddannelse, ofte mislykkede studerende eller tidligere herskabstjenere, der som belønning for tro tjeneste fik et degnekald. Dette måtte der nu rådes bod på.

Den første begyndelse blev gjort, da de ledende mænd i Efterslægtsselskabet oprettede et kursus til »fri Undervisning til unge, begavede Bondesønner, som vilde paatage sig at være **Almuelærere**«. Således stod der i Selskabets annonce i Berlingske Tidende 1786. Der meldte sig tre, men kun én fuldførte. Danmarks første seminarist, der bestod med udmærkelse, blev således dimitteret 1789 fra Efterslægtsselskabets skole.

Den store skolekommission, hvori Christian Ditlev Reventlow var en betydelig kraft, sad fra 1789 til 1814. Dens første handling var oprettelsen af et seminarium, og denne foranstaltning hænger sammen med landboreformerne, idet Reventlow indså, at disse ville blive betydningsløse, hvis bondestanden ikke samtidig blev bedre oplyst, end den var.

Det første seminarium fik til huse på Blaagaard, et smukt lille slot ved Peblingsøen lidt uden for København. Slottet var opført af Frederik IVs broder prins Carl, det var prægtigt udstyret og var omgivet af en række mindre bygninger i en smuk park. Senere var det blevet benyttet til klædefabrikation, men virksomheden måtte standse, og staten overtog da slottet og indrettede det til seminarium.

Blaagaard seminarium indviedes den 14. marts 1791, men det blev kun en ringe begyndelse. Kommissionen havde tænkt sig flere hundrede elever, men ved starten var der kun 14, og øvelsesskolen havde kun 12 børn. I seminariets første 25 år dimitteredes i gennemsnit 10 elever årligt. Alligevel blev Blaagaard seminarium betegnet som »Et Æresminde for den Konge, der gav Lys og Frihed til sit Folk«. Københavnerne gjorde nar af de pyntede bønderkarle fra seminariet og kaldte dem »Rumpe-tudser« med hentydning til de spidskjoler, eleverne var iført, når de gik i byen.

I begyndelsen blev seminariet ledet af en førstelærer, men fra 1801 blev lederen kaldt forstander. Den første forstander var Jacob Saxtorph, der ledede Blaagaard med stor dygtighed og fast hånd. En anden betydelig lærer var den kendte komponist, syngemesteren fra Det kgl. Teater O. Zinck.

Seminariet var internat, og eleverne betalte 40 rdl. årlig for kost og vask. Allerede dengang var der evindelige klager over kosten, klager, der skulle fortsætte gennem hundrede år. Ordensreglementet var meget strengt. Der krævedes gennemført orden og eksemplarisk opførsel af eleverne, og lærerne havde til hjælp særlig dygtige elever, der som opsynsmænd skulle give forsømmelige elever advarsler og indberette dem. Eleverne måtte ikke forlade seminariet uden at melde det til opsynsmanden, og de måtte ikke modtage besøg af nogen, som de måtte undse sig for at melde for deres lærere. De måtte ikke rejse eller blive ude nogen nat uden lærernes tilladelse, og fra Mikkelsdag til påske måtte ingen være ude efter kl. 7 uden lærernes viden og vilje. Om søndagen skulle de flittigt tage del i den offentlige gudstjeneste og anvende den øvrige del af dagen på en anstændig måde.

I august 1807 kom englænderne for at tage flåden, og det

kom i højeste grad til at gå ud over Blaagaard. Ikke sådan, at det blev ødelagt under selve bombardementet, for det lå uden for voldene, men engelske soldater blev indkvarteret i bygningerne, og de anlagde kanonstillinger i parken. Da de drog bort, var bygningerne molestrerede, idet de var ramt af kugler fra voldene, parken var raseret og inventaret ødelagt ved soldaternes hærgen. De fleste elever havde været på høstferie under begivenhederne, men de, der var blevet i byen, boede under belejringen i Runde Tårn, hvor de under en lærers ledelse dannede et lille korps, der havde til opgave at bevogte Rosenborg og den kgl. malerisamling.

Det var ikke i første række bygningernes ødelæggelse, der bevirkede seminariets flytning, men at Blaagaard skulle bruges som lazaret for den ventede fransk-spanske hjælpehær. Forstander Saxtorph etablerede en nødtørftig undervisning i nogle nærliggende ejendomme, men det var uforsvarligt at fortsætte på denne måde, og der var så kun to alternativer: nedlæggelse af seminariet eller flytning til et roligere sted. Det sidste blev besluttet, og det traf sig så heldigt, at regeringen havde et passende sted til rådighed, nemlig Jonstrup hovedgård i Værløse sogn.

Det sted, der skulle få så smuk en placering i dansk skolehistorie, var en nedlagt fabrik. På Frederik Vs og Kristian VII's tid søgte regeringen at skabe en dansk klædeindustri, og en fabrikant opførte ved Værebrogård i nærheden af Sønder sø en klædefabrik. Den første bygning nedbrændte snart, og derefter opførtes 1780 den anseelige bygning, som står så nogenlunde uforandret den dag i dag. Det gik med denne fabrik som med Blaagaard. Virksomheden gav underskud, og ejeren måtte i 1808 give op, hvorefter staten som pantgælder overtog hovedbygningen. Dog fortsattes klædefabrikationen i mindre omfang i en halv snes år i de omliggende småværksteder, og der var både kro og høkerbutik på stedet.

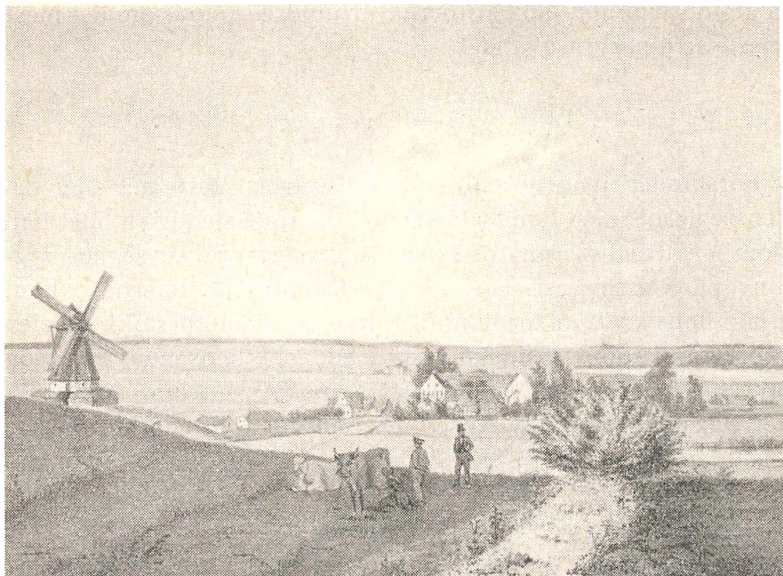
I september 1809 foregik flytningen, og den 8. oktober 1809 indviedes Jonstrup seminarium — i begyndelsen kaldt det blaagaard-jonstrupske, men Blaagaard-navnet forsvandt snart. Anbringelsen i Jonstrup var tænkt som en midlertidig foranstaltning, men seminariet fik sit hjemsted her i 146 år, skønt der gang på gang fremkom planer om at flytte det til en by.

Eleverne befandt sig godt på det nye sted. De fleste var bondesønner, og her var de i vante omgivelser og var ikke udsat for storbyens fristelser og københavnernes spottende vid, men kunne i de fredelige omgivelser fordybe sig i læsningen. Jonstrupperne gennem generationer har i høj grad følt sig knyttet til dette idylliske sted ved skov og sø, og mangfoldige har sendt deres sønner til »Den gamle Borg«.

Forstander Saxtorph gjorde et stort arbejde for at få omdannet fabriksbygningen til skole og internat, men skønt han holdt streng justits, f. eks. med kategorisk forbud mod krogang og mod tobaksrygning uden for samlingsstuen, ydede eleverne ham stor hjælp ved indretningen. Vant til legemligt arbejde, som disse bondesønner var, anlagde de frivilligt under en lærers ledelse det store smukke anlæg ved seminariet og lærernes og elevernes haver. Der blev knyttet gode lærere til Jonstrup, som kom til at stå som eksempel for alle senere oprettede seminarier, især hvad angik undervisningen i havebrug, gymnastik og musik.

Hele denne gode udvikling standsede imidlertid snart. Krisetiden ved slutningen af den engelske krig og landets fattigdom i årene derefter førte til nedskæringer på seminariets budget, og da også filantropismens ophøjede skoleidealer blegnede, gav Saxtorph op og tog sin afsked i 1818 for at blive rektor i Odense. Hans afgang var et stort tab for Jonstrup, ja for hele seminarieverdenen. Han havde ikke alene reddet det første seminarium fra undergang, men gjort Jonstrup til et mønsterseminarium.

Nu var der igen tale om nedlæggelse af seminariet, men det fik lov til at bestå, endda med tre års uddannelse, medens de andre seminarier kun havde to. Den nye forstander Wegeners tid betegner et tilbageslag. Nu var målet ikke længere at give de vordende lærere en sådan uddannelse, at de kunne indtage et højere stade end almuen og dermed højne deres udvikling, men seminariernes opgave blev at indøve eleverne i praktiske færdigheder. Åndsdannelse var der ikke længere tale om. 1824 blev de almindelige fag som verdenshistorie, naturfag og matematik strøget og erstattet med hovedfaget »Indbyrdes Undervisnings Metode«. Det skulle vise sig at virke åndsløvende i

den følgende tid. Samtidig fik privatister lov til at indstille sig til afgangseksamen.

Den mest kendte lærer var digteren Caspar Johannes Boye, som kom dertil 1818. Han var meget anset, men brugte især sine store evner og kræfter til skuespildigting. Hans iltre temperament kunne undertiden føre til heftige sammenstød med eleverne. Disse skulle på den tid som led i havebrugsundervisningen uden vederlag dyrke lærernes haver og jordlodder og desuden udføre budtjeneste for dem, og det passede dem ikke. Eleverne kaldte det hoveri, og da en af dem nægtede at besørge et brev for Boye, kom det til et sammenstød, der medførte bortvisning af tre elever. Det endte dog med, at »Hoveritjenesten« ophørte, eleverne blev taget til nåde igen, og nogle år efter ophørte undervisningen i havebrug. Forordningen af 1824 passede ikke åndsmennesket Boye, og i 1826 blev han sognepræst i Søllerød.

Tilbagegangen i den triste og åndløse periode 1824–1838 afbødedes dog noget ved, at en fantastisk dygtig jonstrupelev fra årene 1814–1817, Jens Jensen, blev Boyes efterfølger, og da han i 1838 blev seminariets forstander, forstod han at rette det op,

så at Jonstrup i midten af forrige århundrede stod som det mest ansete seminarium i landet.

1839–1895

Forstander Jens Jensen ændrede hverken systemet eller ordensreglerne, men han ryddede op i gammel slendrian, idet han slog hårdt ned på småforseelser som rævesyge, syvsoveri, rygning på klasseværelserne, uopmærksomhed i timerne o. lign. Hjalp hans kraftige formaninger ikke, blev den forstokkede elev »bortskåret som et Vildskud paa Pædagogikkens ædle Træ«, og ikke så få blev efterhånden bortvist, nogle på grund af indbyrdes slagsmål. Bestræbelserne bar frugt, og Jonstrup blev læreranstalten, hvor flid og fromhed var sat i højsædet, og hvor det var en ære at være elev.

Dog forekom der i denne periode to gange »Oprør«, hvor bølgerne gik højt, og forstanderen var vred for alvor. Den ene gang var det, som man kunne vente, det ulyksalige kostspørgsmål, der gav anledning til balladen. Eleverne klagede over, at vællingen var sveden, flæsket og smørret harsk, klipfisken fuld af orm og øllet surt, men det værste var, at der i maden jævnlig fandtes regnorme, salamandre og skaldede fugleunger. Til sidst var stemningen på kogepunktet, og forstanderen måtte lade sagen undersøge. Det viste sig da, at der i den åbne brønd var spurvereder i stensætningen og i brøndvandet regnorme og salamandre, ja endog et råddent kattelig. Brønden blev rensset, men forplejningen blev først god, da læreren i Måløv, der selv havde læst på Jonstrup, blev økonom. Denne stilling var betydelig bedre aflagt end et degneembede.

Den anden episode forefaldt i 1865; det var det såkaldte »Koppeoprør«. En elev fik kopper, og lægen og forstanderen nøjedes med at isolere ham i et tagkammer, hvad eleverne ikke var tilfreds med på grund af smittefaren. De ville have patienten indlagt på sygehuset, men forstanderen afviste deres krav, og alle eleverne på nær en, der havde haft kopper, forlod da seminariet uden tilladelse for først at vende tilbage tre uger efter.

Seminariets direktion støttede forstanderen og bifaldt hans dispositioner, idet den beklagede »den af Eleverne udviste, og

for deres Stilling saa lidet værdige – – paa en Gang modløse, og om en i høj Grad Mangel paa Subordination vidnende Adfærd«. Hvis sligt gentog sig, ville al understøttelse til eleverne blive inddraget. Eleverne blev, da de vendte tilbage, modtaget med alvorlige formaninger, og følgende fridage blev inddraget: fastelavnsmandag, tredje påskedag, tredje pinsedag og tre af fridagene før eksamen.

Disse begivenheder og Jens Jensens strenge styre i almindelighed bevirkede, at han blev udsat for stærke angreb i offentligheden, men han tog skarpt til genmæle og nægtede at ændre den kurs, som han anså for den rette. Hans ledelse blev højt påskønnet i direktion og ministerium, og han blev udnævnt til professor og etatsråd.

I det daglige liv spillede de fire opsynsmænd en stor rolle, og det var en ære at have dette hverv. På eksamensbeviset blev det noteret, hvis en elev havde været opsynsmand, og det var en særlig anbefaling.

En af dem var lysemester. Han førte tilsyn med tællelysbeholdningen og uddelte lys til eleverne og portneren. Dette embede bortfaldt, da seminariet i 1849 fik petroleumbelysning. En anden var postmester og havde nøglen til postkassen og læderposttasken. Posten befordredes daglig til og fra Lyngby – senere til kroen i Ballerup – to gange ugentlig af portneren, fire gange af eleverne. Postmesteren førte bog over al ud- og indgående post, også for lærerfamiliernes vedkommende. Vask af sengelinned og elevernes tøj blev besørget af økonomen, men to opsynsmænd førte regnskab med vasketøjet, så at der ikke blev kludder i det.

Opsynsmændene havde også hvervet at fordele eleverne til deres timer i øvelsesskolen og til den pligtige degnjetjeneste i Måløv og Værløse kirker. Det var også dem, der hentede lærerne til timerne, når alt var i orden til, at undervisningen kunne begynde.

Forstanderen arbejdede ihærdigt på at forbedre forholdene på seminariet, men hans bestræbelser mødte megen modstand, mest af økonomisk art. Han fik dog anlagt et helt godt bibliotek, men fik afslag, da han ville anskaffe en fysiksamling. Et af de vanskeligste problemer var øvelsesskolen, idet det på grund af

seminariets afsides beliggenhed var svært at få tilstrækkelig mange børn dertil. I lang tid var der ingen øvelsesskole, og praktikundervisningen måtte foregå i Måløv skole; men forstanderen fik gennemført, at der på Jonstrup oprettedes en skole med to klasser, hver med tre dages undervisning om ugen.

Fra 1844 havde han fået naturfagene på timeplanen igen; men det store fremskridt kom først efter en bekendtgørelse i 1857, der gjorde undervisningen meget bedre, og i 1865 forsvandt endelig faget »Indbyrdes Undervisning« helt. Elevtallet steg til 70, og der opførtes i 1858 en toetagers bygning, i hvilken der indrettedes gymnastiksal med rustkammer (til gymnastikundervisningen hørte dengang eksersits med bøsser og huggevåben) og sovesal for en klasse, samt to lærerboliger. Denne bygning nedbrændte 1889, men genopførtes samme år. Seminariet fik også nyt inventar, bl. a. fik eleverne jernsenge og skråpude, ja nogle år efter endda fodmadras. Lagner blev der ikke råd til – dem måtte eleverne selv anskaffe.

Fra Jonstrup udgik der omkring midten af århundredet en skare dygtige, veluddannede lærere, som var med til at hæve den danske folkeskole. De mest kendte er professor Kristian Kroman, der var kultusministeriets pædagogiske konsulent i mange år, og skoledirektøren på Frederiksberg Joakim Larsen. Flere blev landskendte forfattere som Zakarias Nielsen og Anton Nielsen. Den sidste giver i sin bog »Seminarieliv i Fyrreerne« et ganske vist fornøjeligt, men i mange måder upålideligt billede af livet på borgen, og der fremkom da også protest imod den. Erik Bøgh var elev i 1840erne. Skolen blev ikke hans virkefelt, men han skal huskes af jonstrupperne som forfatter til »Den gamle Borger«. Han skrev den dog først i 1890 til 100års jubilæet, men første vers er meget ældre; det stammer fra en vrøvletekst til en marchmelodi fra treårskrigens tid.

Flere af Jonstrups traditioner stammer fra denne tid, således den mest fornøjelige »Den højere Dimission«. Det siges, at professor Kroman er ophavsmanden til det berømmelige eksamensbevis. Forstanderen var nok frygtet for sin strength, men alligevel afholdt af eleverne, der altid omtalte ham som »Fatter«. Han deltog gerne i deres fester og stillede sig velvilligt, da eleverne opførte et teater. På højere sted var det dog ikke velset,

at der skulle spilles komedie på det ærværdige Jonstrup, så det blev ikke til noget, og scenegulvets brædder blev så anvendt som sengelad for udluftning af elevernes sengetøj.

En lov af 1867 tog dimissionsretten fra seminarierne og lagde den i eksamenskommissionens hånd, og det gav stødet til, at den gamle forstander ikke ville mere. I slutningen af 1868 tog Jens Jensen »Etatsråden« sin afsked. Få har som han sat så dybe spor i Jonstrups, ja i hele den danske folkeskoles historie. Der blev rejst en mindstøtte med hans portrætrelief for ham i borggården. Relieffet findes nu på det nye Jonstrup.

Hans efterfølger blev seminarieforstanderen fra Ranum V. A. V. Driebein, der døde allerede 1878. Han var i mange måder en modsætning til sin forgænger, idet han i sin ledelse greb så lidt ind som muligt; men hans ædle personlighed ligesom gennemsyrede ånden på Jonstrup, og i hans tid bevarede seminariet sin høje standard. Dertil virkede dog også, at de tre fremragende lærere: botanikeren Hans Mortensen, regnelæreren Beyerholm og komponisten Carl Mortensen endnu stod i deres fulde kraft. En elev fra den tid, der kom til at betyde meget for seminarierne og folkeskolen, var den senere statskonsulent, professor N. A. Larsen.

1878–1895 var provst O. Wolff Tidemand forstander. I hans tid dalede Jonstrups anseelse, og nu var seminarierne i Jelling og Silkeborg de førende. Elevantallet på Jonstrup var meget lille, en del faldt fra inden eksamen, og nogle dumpede. Provsten, der lagde mest vægt på den ydre form og elevernes optræden, formåede ikke at standse tilbagegangen, og hertil kom, at lærerkollegiet nu bestod af ældre folk.

I ministeriet indså man, at der måtte en fornyelse til, og man udnævnte da den kun 32årige kateket fra Køge Stig Bredstrup til forstander, og dermed begyndte en ny tid for det gamle seminarium.

1895–1937

Stig Bredstrups tiltrædelse som forstander for Jonstrup Statsseminarium i december 1895 kom til at betyde et systemskifte både i ånd og form. Han tilhørte den grundtvigske retning og lagde derfor vægt på, at undervisningen ikke kun skulle være

terperi til eksamen, men også skulle vække eleverne til et åndeligt liv, og med sine unge år havde han forståelse af ungdommen, kom på talefod med sine elever og løftede dem udover hverdagen i sine beåndede taler, uden at han dog i nogen måde slækkede på kravet om flid og kundskaber.

Hans første vanskelige opgave bestod i at forny lærerkollegiet; det lykkedes ham, og de nye unge lærere, blandt hvilke især skal fremhæves den fremragende regnelærer J. F. Johansen, var med til at lede Jonstrup ind i en ny æra. Seminariet var endnu internat, og Bredstrup krævede ubetinget overholdelse af de dertil hørende reglementer; men kasernesystemet havde i virkeligheden overlevet sig selv, og det førte til det, man kalder »Revolutionen på Jonstrup«. Igen var det kostspørgsmålet, der bragte sindene i kog. Eleverne stillede som ultimatum, at hvis forplejningsforholdene ikke blev bedre, ville hele 2. klasse udvandre til det nyoprettede seminarium på Frederiksberg.

Stig Bredstrup, der i sandhed var temperamentsfuld, blev yderst fortørnet over henvendelsen, men ved nærmere eftertanke indså han, at nu måtte der en endelig løsning på spørgsmålet. Overfor ministeriet forlangte han en ændring af hele systemet og satte sin stilling ind herpå. Nu begyndte så fra sommeren 1901 afviklingen af kaserne- og internatsystemet. Den tvungne spisning ophævedes straks, og i 1904 blev sovesalene erstattet af elevværelser, dels i den gamle bygning, dels i elevbygningen, der var opført i 1898, men som hidtil kun var brugt til læseværelser.

Nogle frygtede, at disse ændringer ville skade det kammeratlige sammenhold, men det blev så langt fra tilfældet: aldrig har kollegielivet blomstret som i årene omkring 1910, således som det i romantiseret og noget idealiseret form er skildret af Rudolf Bruhn i ungdomsbogen »De seks«. Ligeledes omhandler Viggo Bitsch' Jonstrup-ordbog med de specielle jonstrupske gloser livet på borgen i disse år.

Opsynsmænd fandtes ikke mere, men der var »embedsmænd« i ældste klasse, valgt af eleverne til at varetage særlige hverv. Borgskriveren passede Fyrbogen og indførte, hvad der skete af interesse i årets løb, og hertil valgtes gerne klassens dygtigste stilist. Det vittigste hoved blev brandmajor, hvorfor han altid

kaldtes »brandermajor«. Han havde den pligtige opgave at rykke ud med 8 mand til brande i omegnen, men ved de gårdbrande, der forekom af og til, stillede gerne hele elevskaren. Ved den årlige sprøjteprøve i den nu nedlagte landsby Bringe udfoldede jonstrupviddet sig i særlig grad, ofte til den stedlige brandfogeds fortrydelse, men han var glad nok for jonstruppernes medvirken ved brandene.

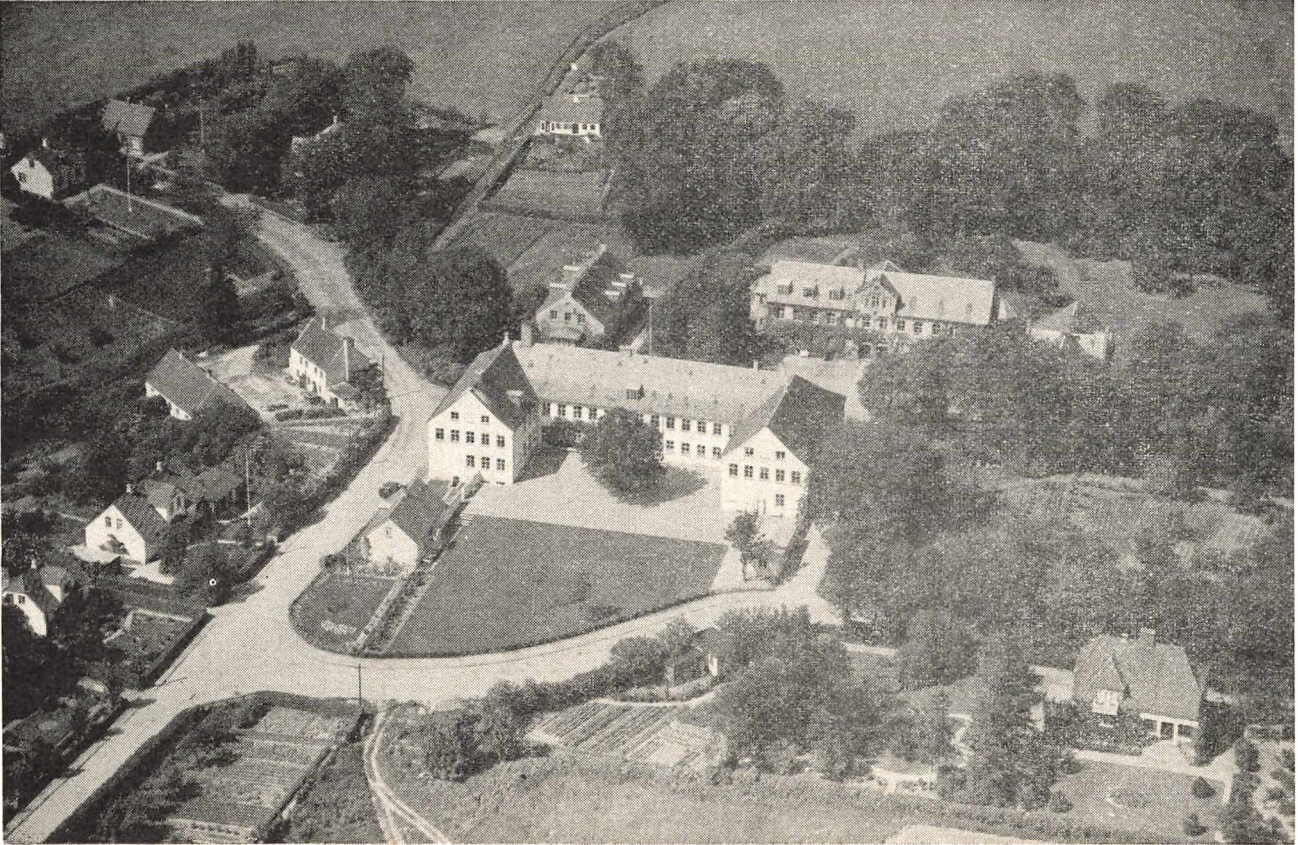
Den dygtigste elev i sang og musik var dirigent for elevkoret, hvis præstationer ofte var fremragende, og den bedste gymnast var gymnastikinspektør. Senere oprettedes arkivar-embedet. Alle disse embeder lå der alvor bag; derimod havde borgerkorets dirigent kun en spøgefuld opgave. Han skulle indøve et kor med elever, der var kasseret i sang og musik.

Gennem mange år hørte turen til den lille skovsø »Afrodites øje« ved modtagelsen af spirerne og afskeden med dimittenderne til Jonstrups smukkeste traditioner, og her rejstes 1917 på Rudolf Bruhns initiativ mindestenen, som senere blev kaldt »Øjeste­nen«. Eleverne slæbte under stort besvær den tunge kampesten et godt stykke gennem skoven, og som indskrift valgte de Kr. Kristiansens forslag:

Jeg staar som Værn
ved den stille Sø
om Jonstrups Minder
som ej maa dø.

Nu er Afrodites øje næsten groet til, men dengang havde søen klart, dybsort vand, hvilket skyldtes, at jonstrupperne rensede den med mellemrum.

Første verdenskrigs sidste par år og efterkrigstiden var en vanskelig periode med den strenge rationering af fødevarer og brændselsmangelen. Heldigvis kunne petroleumslamperne forsvinde 1919, da der kom elektrisk lys, som dog slukkede kl. 12 – længere måtte ingen være oppe. Kosten på pensionaterne var yderst spartansk, men det vænnede de unge sig til, værre var det med brændselsmangelen. Der var kun en lille spand koks til hver anden knejpe (værelse) hveranden dag, og man flyttede derfor sammen med sin kone (kontubernal), så at man kun

fyrede i det ene værelse og sov i det andet, som var iskoldt. I lange tider vandrede eleverne om eftermiddagen til skovs for at samle nedfaldne grene og grankogler, som dog først måtte tørres, inden de kunne brænde.

1929 gik Stig Bredstrup af og bosatte sig i Farum, hvor hans tidligere elever, der satte ham meget højt, tit besøgte ham. I hans efterfølger dr. phil. Arne Møllers tid blev spørgsmålet om seminariets flytning eller nedlæggelse atter aktuelt. Med alle Jonstrups fordele havde det som nævnt altid lidt under mangelen på børn til øvelsesskolen, og en stor del af praktikundervisningen måtte foregå i Måløv. Hertil kom, at Jonstrup i høj grad trængte til en gennemgribende modernisering, især hvad de hygiejniske forhold angik. Stig Bredstrup havde sat sig stærkt imod en flytning, ligesom han var en modstander af at gøre Jonstrup til fællesseminarium; men nu var stærke politiske kræfter opsat på, at seminariet skulle nedlægges og Vordingborg (eller Femmers) seminarium overtage eleverne. Lærere, elever og Jonstrupsamfundet kæmpede for Jonstrups bevarelse, og det gik så mærkeligt, at medens folketinget vedtog nedlæggelsen, satte landstinget, der i de tider sjældent gik imod folketinget, sig imod nedlæggelsen. Jonstrup gik lov til at bestå, og der blev i 1930'erne foretaget en omfattende modernisering, som ikke mindst forbedrede forholdene for eleverne. Fra 1931 blev uddannelsen fireårig, hvilket medførte, at der ingen dimission var i 1934. I 1937 byttede Arne Møller og Georg Christensen fra Haderslev seminarium gårde.

1937-1966

Med Georg Christensens tiltrædelse skete der så store forandringer på Jonstrup, at man igen kan tale om et systemskifte. De ny skoletanker vandt indpas på det gamle seminarium, børnepsykologien blev sat i højsædet, og der blev indrettet en børnehave. Alt det faldt sammen med en fornyelse af lærerstaben, idet de gamle fra 1890'erne var faldet for aldersgrænsen. Jonstrup blev ligesom forynget med nye friske kræfter, moderniserede bygninger og udbygget øvelsesskole, som var blevet stabiliseret ved en stor tilgang af børn fra Værløse. Nu var

Jonstrup blevet et moderne seminarium, der sendte børnepsykologisk interesserede unge lærere ud i skolerne.

Hele denne udvikling blev afbrudt ved tyskernes beslaglæggelse af seminariet. Allerede på et tidligt tidspunkt af besættelsen ønskede de at få rådighed over seminariet, idet det lå bekvemt ved Værløselejren, hvor de havde indrettet sig. I første omgang lykkedes det at afværge beslaglæggelsen, og de anlagde i stedet for en baraklejr nærved; men i foråret 1944 kom der pludselig ordre til, at seminariet skulle være rømmet inden 10. maj midt i eksamenstiden. Ved en beundringsværdig indsats fra læreres og elevers side lykkedes det at rømme seminariet i løbet af en uge, og med stor velvilje tog Ballerup kommune mod inventar og samlinger og skaffede undervisningslokaler i kommuneskolen og Teknisk Skole. I henved to år foregik undervisningen her under indskrænkede, mangelfulde forhold, men det lykkedes at gennemføre den. Imedens blev Jonstrups bygninger hærget, især efter befrielsen, da der var installeret 600 flygtninge fra Polen.

Da de forsvandt, lå seminariet i nogle måneder ubenyttet hen, og det kom stærkt på tale, at man skulle benytte lejligheden til at nedlægge Jonstrup i stedet for at foretage en bekostelig istandsættelse. Tanken herom blev dog opgivet, ikke mindst på grund af forstanderens og Jonstrupsamfundets arbejde for at bevare det. Den 1. februar 1946 flyttede eleverne ind på elevhjemmet, og den 23. marts indviedes seminariet på ny.

Den prøvelse, udlændighedens tid var, kan sidestilles med de vanskelige år 1807–1809. For eleverne havde det været en streng tid, ikke mindst for dem, der samtidig tog aktivt del i frihedskampen. Stor var glæden over, at den gamle borg var reddet, og Jonstrup syntes nu at skulle gå en rolig, lys fremtid i møde – men det kom til at gå helt anderledes.

1947 faldt Georg Christensen for aldersgrænsen og afløstes af seminarieforstanderen fra Ranum Aage Morville, under hvem de første piger blev optaget på mandsborgen, nemlig 14 på studenterlinien 1950. Planerne for en udvidelse af seminariet med et smukt kollegium i parken lå fuldt færdige, da det første varsel kom om, at Jonstrup igen var i stor fare for at blive nedlagt. I 1951 fremkom der planer om anlæggelse af en startbane

for jetjagere i seminariets umiddelbare nærhed. Lærerråd og forstander gjorde ministeriet opmærksom på de højst alvorlige konsekvenser, det ville få for undervisningen, og at øvelsskolen ville komme til at mangle børnene fra Værløse. Militærets foranstaltninger kunne medføre seminariets nedlæggelse, medmindre det kunne flyttes – men hvor kunne det flyttes hen?

Jetbanen blev anlagt, og medens militæret mere og mere omklamrede Jonstrup, arbejdede forstanderen ihærdigt for at finde en udvej. Han påviste overfor ministeriet nødvendigheden af, at Nordsjælland havde et seminarium, og efter mange besværlige forhandlinger besluttedes det, at der skulle bygges et nyt Jonstrup i Lyngby. Indtil det kunne blive opført, ville Lyngby-Taarbæk kommune stille den nedlagte Lundtofte skole til rådighed. Flytningen, der var berammet til juleferien 1953, kom dog først til at foregå i sommerferien 1955, efter at flyvevåbnet allerede havde taget lokaler på Jonstrup i brug.

Indvielsen af seminariet i Lundtofte fandt sted den 19. august 1955, og her havde det til huse til 1960. Igen måtte undervisningen foregå under trange, primitive forhold til stort besvær for alle. Man havde ventet, at Lundtoftetiden skulle blive kort, men planlægningen af det nye seminarium trak ud, så byggeriet først kom i gang 1958. Besværlighederne i Lundtofte var dog langt mindre end tilfældet havde været i Ballerup. Her var seminariet samlet, men praktikundervisningen måtte foregå i Lundtofte ny skole, ja helt inde på Korsager skole i København.

Den nye seminariebygning, der voksede frem ved Fortunen, blev indrettet på bedst tænkelige måde af fremragende arkitekter, bistået af et interesseret byggeudvalg, som gerne lyttede til seminarirektor Morvilles indsigtfulde forslag. 1959 kunne undervisningen begynde på Trongårdsskolen, 1960 rykkede seminariet ind, og 6. september indviedes det nye Jonstrup Statsseminarium.

Hele det smukke, imponerende bygningskompleks blev skabt ved et samarbejde mellem staten og Lyngby-Taarbæk kommune. Enkelte forhold, bl. a. brugen af svømmehallen, voldte seminarirektor kvaler, men med tilfredshed kunne han ved sin afgang 1964 se tilbage på det værk, han havde været med til at skabe. Ved en stor afskedsfest for ham den 30. maj fik han

da også en højt fortjent hyldest fra alle sider for hans indsats for bevarelsen og nyskabelsen af det gamle seminarium. Til minde om ham blev »Morvilles træ« plantet i seminariets anlæg. Han efterfulgtes af seminarierektoren fra Odense, Per Mogens Hansen, der indsattes den 19. august 1964.

Jonstrup er ofte blevet fremhævet som landets førende lærerskole. Dets 175årige historie viser, at det har haft sine store perioder, hvor det har levet op til sit ry, men at der også har været nedgangstider. Mest bemærkelsesværdig er den prisværdige evne, Jonstrup har haft til at overleve de mange kritiske tidspunkter, da det så ud til at være dødsdømt, og gang på gang har rejst sig til en ny ærefuld indsats.

Gennem alle tider har seminariet kunnet glæde sig over elevernes interesse for og kærlighed til »Den gamle Borg«. I nyere tid har det især givet sig udslag i den store tilslutning til gamle jonstrupperes forening, Jonstrupsamfundet, som stiftedes 1921. Det afholder stævne på Jonstrup hvert andet år, udgiver Jonstrupbogen og har i samarbejde med eleverne indrettet mindestuen. Samfundets hovedopgave er at bevare Jonstrups minder, »som ej maa dø«.

Viktor Pedersen.

VELKOMSTTALE TIL SEMINARIET

DEN 19. AUGUST 1965

Ubrugt, løftefyldt og nyt ligger skoleåret 1965/66 foran os. Der er ubegrænsede muligheder i de dage, uger og måneder, der venter os, muligheder for glæder og oplevelser, for personlig udvikling og modning for den, der møder med det rette sind. Begrebet indstilling er af fundamental betydning i al skolevirksomhed, som i det hele taget i al livsførelse, og vi venter os meget af Deres indstilling, som måske er det mest afgørende for hele den trivsel, vi alle så varmt ønsker. Først og fremmest venter vi så meget af Deres indstilling, fordi De jo er kommet her helt frivilligt, og fordi De ved, at så mange hundrede andre unge gerne ville have haft den plads, De nu har fået. Denne begivenhedsrige sommer har jo til fulde vist, hvor stort et pres der er på vor uddannelsesgren, og hele apparaturet er overanstrengt og overbelastet. Dersom noget ikke er, som det efter Deres mening burde være, vil det meget ofte have sin forklaring i denne overbelastning, og de små modgange, De vil støde på, vil ofte have sin forklaring i disse forhold.

Men også vi, der skal modtage Dem, er svært forpligtede, og vi er indstillet på at yde vort bedste, samtidig med, at vi venter, at De vil gøre tilsvarende.

I det hele taget venter mange mennesker noget af os. Dels samfundet, som bekoster en stor del af Deres uddannelse, dels det hjem, der står bag Dem, og som i mange tilfælde igennem store økonomiske ofre muliggør, at De kan få lov til at læse.

Kraftigere end ved andre lejligheder går det ved et nyt skoleårs begyndelse op for en, hvilket privilegium der er blevet tildelt os åndsarbejdere. Hvem andre end De – den studerende ungdom – bliver modtaget af en højt uddannet medarbejderstab, hvis ønske og vilje – og hvis livsgerning det er at give Dem kundskaber og viden, hver i sit fag, hver efter sine forudsætninger og evner, og alle med evne og vilje til at yde.

Seminarieuddannelsen er det tætteste af alle voksenstudier, i den forstand, at kontakten imellem lærere og studerende er bredest og mest alsidig. Den fjernhed i forhold til læreren, der pinte mange af os i vor studietids begyndelse, kendes ikke på et seminarium. Lærere og studerende går op ad hinanden igenem alle disse mange år. Dette er et afgjort gode, selv om det naturligvis også har sine svage sider. Det er svært for begge parter at leve op til at blive anskuet så tæt i så lang tid. På den anden side er det interessant at iagttage, hvorledes en række af de såkaldte frie studier i højere og højere grad bliver bundne. Årsagen er jo, det ulykkelige frafald, som koster så megen livslykke og livsglæde hos unge studerende. Samfundet kæmper til gengæld for at holde sammen på det, dels ved at lave studiet mere bundet, dels ved at sætte prøver op allerede efter det første studieår, som uddannelsesrådet redegjorde for i sin betænkning. Af egentlig frie studier vil der sandsynligvis kun blive de eksklusive magisterkonferensstudier.

Vort uddannelsesområde er i sjælden grad under debat. Jeg tænker her absolut ikke på sommerens og forsommerens diskussioner, der blot efterlader os, der kender tingene så nogenlunde, i en tilstand af mismod og nedslåethed; men jeg tænker på den positive debat om den nye læreruddannelseslov. Der er mange gode tanker nedlagt i forslaget. Måtte blot samfundet denne gang forstå, at det er nødvendigt at følge loven op med de fornødne bevillinger.

Udnyttet rigtigt kan en studietid på et seminarium være med til at give Dem en alsidig kulturel orientering, ikke særlig dybtgående, men udpræget bred. Den kan give en baggrund, som i højere grad end noget andet studium har relation til noget højst u håndgribeligt, men alligevel bestående, som man kunne kalde dansk folkelig kultur. For seminariefagområderne er nemlig identiske med dansk folkelig kultur. Alle danskere passerer i deres mest følsomme år igennem hænderne på mennesker, der har gennemgået et dansk seminarium, og den situation, i hvilken disse danskere er placeret, er læresituationen. Disse danske børn møder for manges vedkommende ikke læresituationen uden igennem seminariernes lærlinge, den danske lærerstand.

Set ud fra dette synspunkt er seminariestudiet altså den hvælvede overbygning over den danske folkedannelses kulturhus. I næsten alle ting er de to bygninger ens; men dimensioneringen er forskellig. Seminariets fagvalg og stofvalget inden for faget er overvejende bestemt af folkeskolens fagvalg og stofvalg inden for folkeskolens fag. Dette forhold er, så vidt jeg kan bedømme, særkende på godt og ondt. I nogen fag er forholdet overordentlig tydeligt og let iagttaget, for eksempel i håndarbejde og i formningsdisciplinerne. I andre fag, især i de store humanistfag, er det sværere at skimte forbindelsen. Men næsten alt seminariestof har på den ene eller den anden måde relevans til folkeskoleanvendelighed.

Dette giver en af årsagerne til, at vore studerende i så høj grad må mangle at blive bedømt. Ved et rent kundskabsmeddelende studium er det så let, så konkret at måle den studerendes standpunkt. Her er dette kundskabsmeddelende kun et enkelt aspekt i helhedsbilledet. Derfor har De så ofte denne fornemmelse af at vandre ubedømte rundt, som erfaringsmæssigt er så generende, når man er vant til fra realskole og gymnasium at have en klar viden om sit standpunkt.

I det hele taget er forskellen fra gymnasieskolen meget tydelig. Gymnasieskolen bygger klart oven på folkeskolen og indtager derefter en række nye kulturområder. Det være sig de europæiske hovedlandes sprog, den matematisk/fysiske fagkreds eller den europæiske oldtids litteratur og kultur. Gymnasiet byder på større muligheder for fordybelse, fordi sigtet primært er rettet imod det, man kalder almindelig dannelse.

Vi må gå frem over en væsentlig bredere front. Dette er seminariets svaghed, men det er samtidig en absolut og definitiv nødvendighed. Seminariet har jo foruden sit almindelige sigte en ganske bestemt hensigt og funktion: at uddanne unge til en ganske bestemt samfundsfunktion. Barnelæreren skal i følge hele sin gernings karakter være alsidig. Han skal kunne meddele undervisning og underretning i alle fag på barnets elementære trin. Det er vist nok en uomgængelig nødvendighed, at børnelæreren har denne brede orientering. I alle sine aspekter er vore danske seminarielove tænkt som veje til uddannelse af unge til lærere. For hver af seminariets fag, for dets tilstedevæ-

relse og dets udformning er der en motivering, som ligger i sigtet.

Her står vi altså over for det, der er enhver seminarieundersvisers og enhver lærerstuderendes centrale problem: spændingen imellem uddannelsens almindennende sigte, der lider svært under presset af den brede fagkreds, og sigtet imod barneskolen, der nødvendiggør denne vældige bredde.

Disse problemer er overordentlig aktuelle netop i dag. Det er i en stillingtagen til dem, at læreruddannelsesudvalget havde sine største problemer. Vi er nogle, der er bekymrede over at se, at der stadig opereres med de formidable ugentlige timetal for vore studerende, der faktisk gør det til en noget problematisk fornøjelse at være lærerstuderende og seminarieunderviser. Efter mit skøn burde det være helt klart bestemt, at ingen studerende måtte tilbringe mere end 20 ugentlige timer med at deltage i undervisning. Resten burde helliges selvstændigt studium. Nu må man ikke overvurdere begrebet selvstændigt. Størstedelen af Dem ville ikke være i stand til at gennemføre et selvstændigt studium. Statistikkerne fra Århus Universitet, der jo omfatter en ungdomsgruppe af samme art som Deres, taler jo et klart sprog. Men lad os så bruge et mindre pretentiøst ordvalg: resten burde helliges forberedelsesarbejde til timerne og flugt efter tangenten ud i de spørgsmål, som forberedelses- og undervisningsarbejdet rejser.

De kommende måneder vil uden tvivl byde på mange muligheder for drøftelse af læreruddannelsesproblemer. Vi inødeser en sådan diskussion med tillid, idet vi er helt klar over, at ingen vil benytte lejligheden til at lange ud efter det, der er nu. Vi må jo huske, at det er Deres ungdoms lov, at det er vore bedste arbejdsårs lov. Hverken De eller vi kan gøre for, at udviklingen er løbet fra vort område. Og hermed er kredsen sluttet. Vi er tilbage ved udgangspunktet. Det hele afhænger af vor indstilling over for tingene. Vi stoler på Deres indstilling.

For mange af Dem, nærmere betegnet for næsten alle, der går på den fireårige linie, er det således, at De her vil opleve Deres første møde med voksenundervisning givet af lærere med den højeste uddannelse, landet kan give, og det vil atter sige, at Deres egentlige ungdomsudviklingsår vil komme til at ligge på

denne institution. For vore studerende på studenterlinien vil det blive anden gang, De møder en sådan undervisning, og vi gør os ikke nogen illusioner om, at De vil finde alt nyt og spændende. Det tror jeg ikke, De vil.

Derimod er det mit håb, at De alle vil finde, at atmosfæren og ånden her på stedet er således, at De ånder trygt og frit. Vi vil prøve på igennem samarbejdet, især som det formidles igennem De studerendes råd, at skabe en lys, åben og positiv atmosfære. Med ordet »lys« tænker jeg på grundindstillingen: venlighed og forståelse for praktiske problemer, for ting, der ikke kan være anderledes. Med »åben« mener jeg, at vi frit siger vor mening til hinanden, så enhver utålelig skumlen i krogene undgås. Glosen »positiv« skulle være analyseret i det foregående.

Og så kommer da tiden, hvor De alle skal bydes velkommen tilbage til seminariet efter en lang sommer. Måske sender vi et lille lønligt suk til sommeren, der nu er forbi. Men så vender vi os også målbevidste imod vor egen lille verden, mod stedet, hvor vi skal virke.

ARNE GRUNDDAL

1907–1965

10. okt. 1965 afgik Arne Grunddal, som siden 1. dec. 1940 havde været pedel ved seminariet, ved døden efter længere tids sygdom, som i sommerferien 1965 tvang ham til at søge sin afsked i en alder af 58 år.

Før han som portner Jensens efterfølger flyttede ind på seminariet i Jonstrup, var han af eleverne kendt som »Åmanden« i den lille købmandsforretning ved åen, og der er mange, der har gode minder derfra.

Som medhjælper for portner Jensen fik han fra 1934 sin gang på seminariet, hvor der efter ombygning og oprettelse af parkanlæg i de nedlagte lærerhaver var nok at gøre med vedligeholdelse af hele området året rundt. Alene det at slå de mægtige plæner med en håndplæneklipper kunne nok skaffe erstatning for fyringsarbejdet i et halvt hundrede kakkelovne, som blev fjernet til fordel for centralfyr.

Og så fik han under besættelsen besværet med dårligt brændsel til fyret, og det er ikke utænkeligt, at arbejdet i et dårligt

ventileret fyrrum med kedler, der blev fodret med brunkul, som gav en dårlig forbrænding og derfor fyldte fyrrummet med en ubehagelig os, har givet hans helbred det første knæk.

I byggeperioden 1955–60 boede han og familien i »Lille Ørholm« i Lundtofte, hvor han og hans kone var værter for den lille rest af kollegium, der kunne opretholdes under Lundtofte-»eksilet«. Trods primitive forhold ser mange af de daværende kollegianere tilbage på den tid med stor glæde.

Fra 1960 skulle han efter flytningen til Trongårdsvej forestå det store fyringsanlæg på det nye seminarium og gennemgik forskellige kursus i pasning af oliefyf, men da anlæggets automatik ikke var så fuldkommen, som man turde forvente, var der af og til vanskeligheder med det, og det kunne gå ham på nerverne, når det ikke fungerede, som det skulle. Ydermere var det synligt, at hans helbred var svigtende, og han havde flere gange længere tids sygeorlov.

I forsommeren 1965 så det ud til, at han ikke kunne blive fuldt arbejdsdygtig, og han måtte søge sin afsked og flytte fra seminariet. Han kom på hospitalet og kom ikke til sit nye hjem i Lyngby ud over et par korte besøg.

Og nu er der kun på seminariet mindet om ham, som han gik der så stilfærdigt og passede sin dont. Han var yderst punktlig og tjenstvillig og var et nobelt og venligt menneske, som røbede interesse for naturen, litteratur og gammel kultur.

Han efterlader sig hustru, Karna, datter af portner Jensens, og to sønner, Bjarne, der er lærer, og Torben, som efter sin soldatertjeneste agter at uddanne sig ved universitetet.

Seminariet har mistet en trofast medarbejder. Familien har mistet mere. Vi føler med dem og udtaler et

ÆRET VÆRE HANS MINDE.

Herman Wolffsen.

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

Den 23. september talte undervisningsminister K. B. Andersen om lovforslaget til den ny læreruddannelseslov. Det kan måske se mærkeligt ud, at jeg i en artikel om årets gang begynder så sent som 23. september, men da dette lovforslag vel nok er det, der har præget årets debat mest, finder jeg det helt naturligt. Meningerne om det forelagte lovforslag er jo, som det er alle bekendt, stærkt delte, og jeg tror, at uanset hvordan det havde set ud, ville der have lydt kritiske røster. Dette, mener jeg dog, skal ses som noget positivt, som et udtryk for, at skolen, og dermed læreruddannelsen, nu indtager den centrale placering i samfundet, som den vitterligt bør.

Årets musikalske arrangementer startede med et besøg på Det kongelige Musikkonservatorium, hvor der var arrangeret en koncert af konservatoriets elever. Vi skylder musiklærer, komponist og pianist Viggo Synnestvedt tak for, at dette besøg kom i stand. Af andre musikalske arrangementer kan nævnes besøget af Aurehøj statsgymnasiums kor under ledelse af lektor Gunnar Heerup. Koret sang partier af Haydn's »Skabelsen«. Endvidere har vi i årets løb hørt Prager Musici, Poul Birkelund kvartetten og Eyvind Møller, Carl Nielsen koncert med Den danske Kvartet, pianisten Friedrich Gürtler samt koncertsangerinden Bodil Christensen. Senere fulgte seminariets forårskoncert, så en klaverkoncert ved den fremragende amerikanske pianist Noel Lee, og som det sidste arrangement i det forløbne år koncert ved den polske pianist Adam Harasiewicz.

Af samme høje kvalitet som musikarrangementerne har foredragstimerne om torsdagen været. Som foredragsholdere har bl. a. været magister Emil Frederiksen, der talte om Robert Storm Petersen og Albert Engstrøm, forhv. formand for folketinget Gustav Pedersen om folketinget og dets arbejde, lærerinde ved Sofieskolen fru Else Hansen om arbejdet med neurotiske børn, udenrigsminister Per Hækkerup om dansk udenrigspolitik, redaktør Gert Petersen om Vietnam og professor, dr. phil.

H. V. Brøndsted om religiøse forestillinger og de biologiske videnskaber.

Af seminariets lærere har adjunkt Finn Berlev holdt foredrag om entropien, og adjunkt fru Ruth Munk har sammen med studerende foretaget en gennemgang og fremvisning af nigeriansk folkekunst og redskaber, og sidst, men ikke mindst må nævnes rektor Morvilles spændende og interessante foredrag om sine rejseindtryk fra Indien.

Af aftenforedrag har der kun været to, hvilket nok skal ses i relation til de mange torsdagsforedrag. Men det er jo ikke kvantiteten, men kvaliteten, der betyder noget, og hvad dette angår, har vi kun grund til at være tilfredse.

Forfatteren og litteraturkritikeren Erik Thygesen talte om det sidste tiårs lyrik i U.S.A., og forfatteren og litteraturkritikeren Arne Herløv Petersen holdt senere på året et foredrag om sprogforskeren, amerikaneren Benjamin Lee Whorfs teori om en relativisering af lingvistikken.

Festerne startede med øjeturen, der trods styrtende regn blev gennemført på traditionel vis og med strålende humør.

Den 13. marts havde den nuværende 3 n lavet revy og karneval, og det blev som sædvanlig en vellykket aften. 3. april havde vi besøg af Collagegruppen. Det var Lyngby-Tårnbæk kommunelærerforening, der stod som arrangør med seminariets elever og lærere som gæster. Det var en glimrende aften og atter et udtryk for det gode samarbejde, der blev indledt sidste år. Dimmissionsfesten var i år den 12. juni og blev til trods for ølstrejken et festligt punktum for årene på Jønstrup.

Komedien, der i år fandt sted den 4. december, hed »Ligesom i de andre haver« og var af amerikaneren Giles Cooper. Det var 2 s, der opførte stykket, og det var ikke alene morsomt, men også velspillet.

Julefesten den 17. december var ligesom tidligere år en hyggelig og værdig afslutning på året. Lektor Viderø holdt jule-talen, adjunkt K. Karlsen læste julehistorien, og 3 s opførte et noget utraditionelt, men ganske morsomt julespil. De musikalske indslag bragte kor, orkester og musiklærere, sidstnævnte havde dog hentet hjælp udefra, idet en af vore biologilærere, fru Lisa Larsen, passede slag-tøjet.

På sportens område har Jonstrup klaret sig smukt i det forløbne år. I marts vandt vore damer Københavns mesterskabet i håndbold. I september vandt både dame- og herreatletikholdet meget overraskende Københavns puljen, og begge hold blev ved finalestævnet i Ollerup placeret som nr. 3.

Til den første seminarielandskamp i fodbold er Søren Hansen 3 n udtaget.

Udover disse meget ærefulde indsatser i åbne turneringer har der ligesom tidligere år været interne turneringer i badminton, bordtennis og indendørsfodbold.

I det hele taget er der i årets løb foregået en masse på Jonstrup, bl. a. studiekredse og andre arrangementer for mindre grupper, men det ville føre alt for vidt også at gå i enkeltheder med det her.

Til den første seminarielandskamp i fodbold er Søren Hansen, 3 n, udtaget.

Meningen med disse møder, der finder sted ca. en gang om måneden, er, at klasserne enkeltvis får lejlighed til at drøfte pædagogiske og studiemæssige problemer. Desuden kan man til disse møder invitere rektor, lærerrådsformand, medlemmer af stipendienævnet, rådsformand og andre seminariededkomende.

Da de studerendes råd fremsatte ønsket om disse møder, blev det overordentligt velvilligt modtaget af både rektor P. M. Hansen og lærerkollegiet. Og samme positive indstilling møder vi til næsten alle vore forslag. Vi er ubeskedne nok til at betragte det som en anerkendelse af vort arbejde. Men hvad det end skyldes, er det noget, der lover godt for fremtiden.

Leif Rasmussen.

BERETNING

ved Jonstrupstævnet 5. juni 1965.

Det var jo slet ikke mig, der skulle stå her i dag! – Hvorfor jeg gør det, ved De alle sammen!

Vor formand, Kaj Bang, havde allerede for mindst et halvt år siden afstukket langt mere end hovedlinierne for dette stævne, vi deltager i; men han fik ikke selv lov at opleve det.

Vi må nu nøjes med at m i n d e s – mindes hans høje, hærdebrede skikkelse, hans mandigt – skønne stemme, hans venne-sæle væsen, hans beåndede ord.

Mon ikke vi lærere og historiefortællere – når han stod her som taler – tit lod tanken gå tilbage til Erik Ejegod på tinge? – – – Ligheden var der i hvert fald! –

Viktor Pedersens rammende nekrolog i Jonstrupbogen skal ikke repeteres her. En detalje eller to bare føjes til billedet.

En novemberaften i 64 samledes vi til det årlige styrelsesmøde – dennegang hos Bang på Åboulevarden. Han havde meget ønsket, det fandt sted hos ham selv.

Vi, der ikke havde truffet ham et års tid, så straks, at sygdommen havde hærget ham.

Men vi følte, at han som formand og vært satte alt ind på at skabe en god og huskeværdig aften, og vi mærkede endnu en gang hans færdigheders mangfoldighed:

Han aflagde beretning, gav yderligere et rids af Jonstrupsamfundets historie til dato.

I forhandlingerne om dagen i dag fornam vi, at vor formand – forankret i det gamle – meget gerne ville imødekomme nye jonstrupperes krav.

Som motto for denne grundige syslen med sommermødets program kunne godt være sat to linier fra en af hans egne sange:

»DE GAMLE SKIKKE VIL VI ÆRE.
AF ALT DET NYE VIL VI LÆRE.«

Ved bordet var han den samme fortræffelige vært som tidligere, holdt en humorfyldt bordtale – naturligvis krydret med en munter anekdote, der blev fortalt med hele hans sproglige og mimiske evne for anskuelse.

Bagefter arrangerede Bang generalprøve på en netop færdigskrevet og frisk festsang. Han satte sig selv til klaveret, akkompagnerede ildfuldt og sang for.

Også nogle af sine digte læste han op, før vi tog afsked. — —

Tilfældet ville, at jeg kom sidst af sted. Da vi trykkede hånd til farvel, sagde han fortroligt: »Jeg er træt nu! Jeg går ind og i seng!«

Ja! Han var træt – og gik i seng – Og han kom aldrig op mere.

Hverken Kaj Bang selv eller vi vidste, at det var sidste gang, han var »MED I MIDTEN«. ja selve CENTRUM – centrum i sit mangeårige og mangegrenede organisationsmæssige arbejde, det, han var gået op i med så megen omhu og ihærdighed.

Hans allersidste egentlige gerning gjaldt altså Jonstrupsamfundet. — —

Var det sine egne vemodige tanker i tunge øjeblikke, han – li'som i forklædning – ville lægge frem for os i »Gamle Søren Ringer« – den sidste aften vi så ham?

»Gamle Søren Ringer vågner, før det bliver dag.

Han ligger lidt og lytter efter lærkens trilleslag, strækker sine gamle ben og piller ved et strå og tænker på Vorherre, mens han hører uret slå.

Gamle Søren Ringer går sin vante morgentur: igennem præstens have langs med kirkegårdens mur, standser lidt ved hjørnet for at få en smule vejr — — og kigger over engene i solens første skær.

Gamle Søren Ringer ta'r nu frem sit nøglebundt og famler lidt ved låsen, før han drejer nøglen rundt, kravler op ad trappen, til han står i tårnets top, og retter så sin gamle ryg og lukker lugen op.

Gamle Søren Ringer spørger uret om forlov
og lægger sin kasket og trækker til i klokkens tov.
Dybe klokke-toner stiger rungende mod sky
og melder dagens komme for den lille, stille by.

Gamle Søren Ringer har igennem mange år
i sol og regn, i vår og høst forkyndt, at TIDEN GÅR.
Gamle Søren Ringer elsker klokkerne og ved,
at de engang skal ringe, når han selv har fået fred.«

Ja — — en af de første dage i februar ringede klokkerne for
Kaj Bang; men de har også lydt — siden sidst — for to andre af
vor forenings varmeste venner: Bitsch og Hegelund.

Viggo Bitsch sad som medlem af styrelsen gennem 20 år.
Hans stadig usvækkede interesse for Borgen og dens sønner og
hans store viden derom nedfældede sig i en række vægtige og
varierede bidrag til vore årbøger.

Og i hans Jonstrup-ordbog fra 40'erne afspejler livet på Bor-
gen sig morsomt gennem de første decennier af indeværende
sekel.

Jørgen Hegelund var en af medstifterne af vort samfund,
sad i bestyrelsen ikke mindre end et kvart århundrede og be-
klædte i 10 år formandsposten, hvorfor han også opnåede at
blive æresmedlem.

Nu er dette vort trofaste trekløver blevet fortid; men vi vil
forene os i et:

Ære være deres minde!

Siden vi samledes her for 2 år tilbage, har en af de opgaver,
styrelsen har måttet arbejde en hel del med, været istandsættel-
sen af Stig Bredstrups familiegrav på Værløse kirkegård. Grav-
stedet er nu halveret og reguleret. Kommunalbestyrelsen derude
viste megen imødekommehed over for vore ønsker og har for
et års tid siden overtaget den fremtidige vedligeholdelse. — —

Mindestuen, der i adskillige år kun har været på forberedel-
sernes stadium, er lykkeligvis nu en realitet: *en værdig ramme
om mindeværdige ting*. I løbet af dagen kan De ved selvsyn få
bekræftelsen.

Vi skylder nuværende jonstrupperne en meget stor tak, fordi de, der havde både handlingslyst og håndelag, uselvsk har ofret deres tid og kræfter på virkeliggørelsen. Takken vil vi adressere til elevernes – eller mere nutidigt udtrykt: til de lærer-studerendes repræsentant de sidste par år: Nedergaard Jensen.

Men takkes skal rigtignok også de medlemmer, der af hjertets og tegnebogens eller portemonnæens overflødighed har betænkt os med en seddel, en klingende mønt eller flere. Uden denne hjælp havde en realisation været umulig. –

Fra Fatter-timerne i psykologi i længst forsvundne tider husker mange af os nok en af logikkens love, der siger: »Gentagelsen svækker interessen«. Jeg skal da heller ikke gentage, hvad samfundets sidste annaler har bragt udførligt. Det skal kun lige konstateres, at seminariet i 64 har haft to betydningsfulde fester, hvor også *vor* røst blev hørt: afskeden med rektor Morville og velkomsten for rektor Per Mogens Hansen.

En særlig glæde for os er det, at begge forstandere – undskyld udtrykket! – at de begge vil være med og stå os bi ved stævnet her i dag; for det viser jo, at *kontinuiteten er bevaret!* –

Det er vist en *go'* og gængs skik, at generalforsamlingsberetninger skal indeholde både et tilbageblik og en fremadskuen. Det første er nu overstået.

Med hensyn til det sidste skal der udtales de bedste ønsker for vor sammenslutnings fortsatte beståen. At den må trives godt og leve længe, som Stig Bredstrup så ligefremt sagde det i 31. Men de gode ønsker gælder også for de hundreder, sagtens tusinder af unge, der nu og fremover skal befolke seminariet.

Man kunne fristes til at illustrere tre af de ting, der kan ønskes for det ny Jonstrup, med tre situationer – ja næstendels også processioner – i den gamle »borggård« derude og for små 50 år siden.

Første billede: En augustaften. Tilbagekomst fra Øjeturen, hvor de ny 1. klasser har fået deres indvielse som borgere. Indmarch i borggården. Taktfaste fodslag af halvfemsindstyre unge lærerelever. »Den gamle borger« runger, og tonerne kastes tilbage fra Elevbygningens og Salsfløjens høje facader. Det gibber i Spirerne. De fornemmer noget, de ikke før har følt: *jonstrupsk kammeratskab.*

Et par måneder efter – under 1917's yderst vanskelige varme- og belysningsmæssige forhold: Forstanderen har allernådigst tildelt 3. klasserne det første stearinlys! I gåsegang vandrer de lykkelige så gennem gården – med det misundelsesværdige lys i stift fremstrakt arm og hånd. Tavse og højtidelige bevæger de sig af sted – som katolske munke i et kirkeligt optog. – Da processionen er slut, synges en ny variant af et gammelt vers:

»Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at stove?
Nej, Fatter under flere godt,
og *lys* er Fatters gave!«

Det var *jonstrupsk humør!* – –

Tredje og sidste situation: Forstanderens hjemkomst med 2. klasse fra den årlige sommerudflugt: en cykletur ud til Øresund. Flokken svinger ind fra landevejen, og stolt som en konge kører Fatter forrest – de traditionelle 2 gange gården rundt. Smilet glimter i hans ansigt – og solen i hans sorte cyklegamacher. Og de 30 svende, som »hannem følger«, stråler af hengivenhed. Det er *jonstrupsk ENHED, samfølelse mellem lærer og elever, samarbejdsfølelse!*

Så ønsker vi, at jonstrupsk kammeratskab, humør og samfølelse stadig må ha' til huse i denne stordrøm af sten og glas, stål og teak på Fortunsletten – ligesom tidligere i den primitive, spareprægede »gamle borg« ved Jonstrup Vang.

Vilh. Hellested.

DIMITTENDER 1965

4-års linien.

Vibeke Andersen	Jørgen Finn Kristiansen
Inge Byrge Bangsgaard	Eva Miranda Gudmann Larsen
Ulla Birkeslund	Bente Hesselberg-Thomsen, f. Møller
Sonny John Blynel	Leif Otto Nerlov
Ulla Schacht-Petersen, f. Brudager	Svend Aage Linding Nielsen
Hans Jørgen Christensen	Karin Lisbeth Hedelykke Nilsson
Kirsten Dyrum-Nielsen	Gerda Kirsten Christensen, f. Nordtorp
Annelise Elkjær	Kirsten Pallisgård Hansen, f. Pedersen
Margrethe Eline Eva Eriksen	Marianne Pedersen
Conny Birgit Hansen	Kai Mosgaard Refnov
Else Birgitte Brozek, f. Hermansen	Karen Elisabeth Risbjerg
Aage Nedergaard Jensen	Arne Peter Svensson
Tove Elisabeth Nielsen, f. Jensen	Jette Amdi Barfod, f. Ullerup
Bjarne Bøge Jørgensen	Per Nygaard
Ebbe Jørgensen	
Else Margrethe Kirk	
Kirsten Marie Kofod	

3-års linien

Marianne Rossing Nielsen, f. Agersted	Bent Christian Lange Christensen
Jørgen Sten Andersen	Caja-Lisa Christoffersen
Ingrid Knoblauch Lund Hansen, f. Bergstrøm	Knud Christoffersen
Jette Billgren	Anders Thorbjørn Diemer
	Marianne Kornerup Gad
	Bente Gajhede-Pedersen

Vagn Gjerløff	Bernt Nielsen
Birgitte Sthen Hansen	Birgit Johansen, f. Nielsen
Bjarne Vily Lund Hansen	Birthe Nielsen
Randi Enock Hansen	Flemming Pierre du Jardin Nielsen
Jon Harild	Gudrun Elisabeth Præst, f. Nielsen
Ingelise Jensen	Ulf Herman Nielsen
Jonna Beck Jensen	Annelise Fystro, f. Pedersen
Karen Dahl Hansen, f. Jensen	Inger Larsen, f. Petersen
Marianne Tolbøll Jensen	Jørgen Bavngaard Pedersen
Karen Margrethe Nerlov, f. Jensen	Lilian Vang Pedersen
Kirsten Jensen	Kaja Vestergaard, f. Pingel
Birgit Rintza Jørgensen	Kirsten Johanne Rasmussen
Bjarne Rosted Kitter	Lise Stampe Rasmussen
Inger Margrethe Kofod	Ulf Rolvung
Anne Louise Kromann	Mette Bjerregaard, f. Ryhl
Alice Larsen	Henrik Salling
Inge Larsen	Henrik Torsten Schiøler
Annelise Birgitte Ragnhild Madsen	Solveig Johanne Strand
Henning Hardy Madsen	Nina Aarby Sørensen
Anne-Grete Mortensen	Lena Thorvildsen
Rigmor Mortensen	Per Thornberg
Inge Elisabeth Nederland	Lissy Irene Hansen, f. Thrane
Anne Lisbeth Hoehl Nielsen	Lisbet Kahlon, f. Wanning
Bente Hammershøy Christensen, f. Nielsen	Kai Hjarnø Østergaard

FRA JONSTRUPPERNES VERDEN

Jonstrupsamfundets stævne.

Traditionen tro var det strålende solskin, da jonstrupperne af mange årgange – fra 1905 til 1966 – mødtes til stævne 5. juni. Trods pinsen var et pænt udsnit af samfundets medlemmer til stede, heriblandt flere unge end sædvanlig, hvad man kun kan tyde som et godt tegn for samfundets fremtid.

Siden sidste stævne var flere kendte medlemmer af samfundet døde, og ved generalforsamlingen, der ellers blot indeholdt de traditionelle beretninger og valg, blev smukke mindeord udtalt, ikke mindst over samfundets formand gennem mere end 10 år, Kaj Bang, se s. 54.

Mindestuen har hidtil i årbogen kun figureret i udkast. Ved stævnet kunne den indvies, takket være et dygtigt arbejde af elever på Jonstrup, bl. a. elevrepræsentanten gennem 3 år, Åge Nedergård, og den nye repræsentant, Leif Rasmussen; desuden har Bent Illum og Klaus Westergård udført en stor del af træarbejdet, mens Hans Jørgen Christensen og Leif Nerlov har

forestået malingen af reoler, skab og montrere. En smuk ramme om Jonstrups minder er skabt; til lejligheden havde Jonstrup-bogens mangeårige redaktør, Viktor Pedersen, foretaget et skønsomt udvalg af de mange effekter, der er bevaret fra det gamle Jonstrup. Fra medlemmerne er – foruden penge til dækning af de udgifter, der har været forbundet med indretningen af mindestuen – interessante ting blev skænket i det sidste år: vandrebøger, billeder samt en rigtig Jonstrup-pibe, som årgang 1915 brugte den. Den er et kostbart klenodie, som omgående blev anbragt under montrens glas!

Et fast programpunkt ved vore stævner er turen til »Øjet«. For de yngste årgange er »Øjet« kun historie, og det var derfor særdeles oplysende at høre enkeltheder om baggrunden for stenen, indskriftens oprindelse – og jonstrupperes oplevelser i forbindelse med rensning af »Øjet«, der nu næsten er lukket. – Afskedskvartetten er også for mange kun historie; heldigvis var der tilstrækkelig mange »gamle« til, at den tradition, som afsyngelsen af afskedskvartetten er, kunne opretholdes. Sanglærerne på Jonstrup bør gøre deres til, at den kan holdes i live!

Aftensbordet, hvor man på grund af ølstrejken måtte ty til vin rosè, krydredes af Jonstrup-anekdoter fra de første årtier af 1900-tallet, morsomme og godt fortalt. Man fik et levende indtryk af såvel censorer og lærere som elever fra den tid.

Aftenunderholdningen var af meget høj kvalitet. Rektor Morville, hvis aldrig svigtende interesse for Jonstrup samfundet gang på gang har nydt godt af, gav et nuanceret billede af Indien, som rektor Morville for nylig har besøgt, og en række fint valgte billeder understregede det indtryk af personlig oplevelse og vurdering, som foredraget havde givet. – Også det musikalske var der sørget for. Elever (Henrik Salling og Hans Jørgen Christensen) og lærere (Ole Kinch og Birger Folmer Jensen) spillede smukt og dygtigt klarinetkoncert af Weber og trio (fløjte, bratsch, violin) af Beethoven. Det blev en smuk afslutning på Jonstrupsamfundets stævne 1965.

Bidrag til mindstuen 1965.

A. B.	7 kr.	L. H.	5 kr.	E. Ø. H.	15 kr.
A. J.	15 kr.	V. N.	27 kr.	A. O.	2 kr.
V. P.	10 kr.	E. R.	7 kr.	B. R.	10 kr.
B. S.	2 kr.	L. S.	2 kr.	G. W. C.	6 kr.
Ølauktion ved stævnet			35 kr.	Ialt	143 kr.

Med sidste års bidrag er således indkommet 575 kr. Styrelsen takker hjerteligst herfor.

Valg.

På valg i 1966 er formanden, Vilh. Hellested, Knud Ørhem og fru Gerda Winckler-Carlson. Ligeledes vælges der revisorer i de lige årstal. Da der ikke afholdes stævne i 1966, bedes forslag, der gælder som stemmesedler, sendt til Wilh. Thomsen inden 1. oktober 1966.

Pædagogisk dag.

Det påtænkes at afholde pædagogisk dag på Jonstrup i september 1966, hvortil samfundets medlemmer og seminariets elever indbydes. Der vil blive forelæsning over et aktuelt pædagogisk emne med efterfølgende drøftelse, derefter spisning og underholdning. Nærmere program følger.

Jonstrup-legatet af 1913.

Det nu 52-årige legat stiftedes af førstelærer Hans Hansen, Skovhastrup, til fordel for enker efter eller døtre af lærere, som var udgået fra Jonstrup seminarium. Det blev i mange år ret stærkt søgt, og legatportionen, der var på 100 kr. årligt, kunne være en god hjælp i tider, da enkepensionen var beskedne, og forsorgen for ugifte ældre kvinder var endnu ringere.

Tiderne har forandret sig, og det beskedne beløb, som dog under visse forhold kan forhøjes, virker ikke så lokkende; der har ved de sidste bekendtgørelser om ledige portioner været få eller ingen ansøgere.

Måske der blandt årbogens læsere findes nogle, der har kendskab til damer, der måtte være kvalificerede som ansøgere, og for hvem dette legat kan være en lille opmuntring i de dyre tider.

Legatets nuværende bestyrelse er fhv. seminarielæktor Otto Lindberg, undervisningsdirektør Hans Jensen og fhv. viceskoleinspektør Edv. Hansen, Kongedybet 5⁴, Kbhvn. S, til hvem henvendelse kan rettes.

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1965

	Indtægt	Udgift
	kr. ø.	kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1. januar 1965	1 200 98	
Kontingenter	3 915 00	
Salg af årbøger	412 60	
60 opkrævninger á 1,20 kr.	72 00	
Girorenter	9 38	
Bidrag til mindestuen	143 00	
Repræsentation og møder		90 98
Fremstilling af årbogens 42. bind		2 931 47
Administration og redaktion		400 00
Udgifter til mindestuen		476 42
Tryksager		182 85
Porto, gebyrer m. m.		387 63
Kassebeholdning pr. 31. december 1965		1 283 61
	5 752 96	5 752 96

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Wilh. Thomsen.

Regnskabet revideret og fundet i overensstemmelse med bilagene.
Kassebeholdningen til stede.

6. januar 1966.

H. E. Hasland.

Eigil Rasmussen.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Førstelærer Vilh. Hellested, Hellested pr. Hårlev, formand, seminarielektor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum, overlærer Wilh. Thomsen, kasserer, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, tlf. Ordrup 2492, lærerinde fru Gerda Winckler-Carlsen, Guldborg, skoleinspektør Knud Ørhem, Høje Tåstrup. Elevernes repræsentant er Leif Rasmussen.

Årbogens redaktør: Seminarielektor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum, tlf. 85 24 70.

ventileret fyrrum med kedler, der blev fodret med brunkul, som gav en dårlig forbrænding og derfor fyldte fyrrummet med en ubehagelig os, har givet hans helbred det første knæk.

I byggeperioden 1955—60 boede han og familien i »Lille Ørholm« i Lundtofte, hvor han og hans kone var værter for den lille rest af kollegium, der kunne opretholdes under Lundtofte-»eksilet«. Trods primitive forhold ser mange af de daværende kollegianere tilbage på den tid med stor glæde.

Fra 1960 skulle han efter flytningen til Trøngårdsvej forestå det store fyringsanlæg på det nye seminarium og gennemgik forskellige kursus i pasning af oliefy, men da anlæggets automatik ikke var så fuldkommen, som man turde forvente, var der af og til vanskeligheder med det, og det kunne gå ham på nerverne, når det ikke fungerede, som det skulle. Ydermere var det synligt, at hans helbred var svigtende, og han havde flere gange længere tids sygeorlov.

I forsommeren 1965 så det ud til, at han ikke kunne blive fuldt arbejdsdygtig, og han måtte søge sin afsked og flytte fra seminariet. Han kom på hospitalet og kom ikke til sit nye hjem i Lyngby ud over et par korte besøg.

Og nu er der kun på seminariet mindet om ham, som han gik der så stilfærdigt og passede sin dont. Han var yderst punktlig og tjenstvillig og var et nobelt og venligt menneske, som røbede interesse for naturen, litteratur og gammel kultur.

Han efterlader sig hustru, Karna, datter af portner Jensens, og to sønner, Bjarne, der er lærer, og Torben, som efter sin soldatertjeneste agter at uddanne sig ved universitetet.

Seminariet har mistet en trofast medarbejder. Familien har mistet mere. Vi føler med dem og udtaler et

ÆRET VÆRE HANS MINDE.

Herman Wolffsen.

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

Den 23. september talte undervisningsminister K. B. Andersen om lovforslaget til den ny læreruddannelseslov. Det kan måske se mærkeligt ud, at jeg i en artikel om årets gang begynder så sent som 23. september, men da dette lovforslag vel nok er det, der har præget årets debat mest, finder jeg det helt naturligt. Meningerne om det forelagte lovforslag er jo, som det er alle bekendt, stærkt delte, og jeg tror, at uanset hvordan det havde set ud, ville der have lydt kritiske røster. Dette, mener jeg dog, skal ses som noget positivt, som et udtryk for, at skolen, og dermed læreruddannelsen, nu indtager den centrale placering i samfundet, som den vitterligt bør.

Årets musikalske arrangementer startede med et besøg på Det kongelige Musikkonservatorium, hvor der var arrangeret en koncert af konservatoriets elever. Vi skylder musiklærer, komponist og pianist Viggo Synnestvedt tak for, at dette besøg kom i stand. Af andre musikalske arrangementer kan nævnes besøget af Aurehøj statsgymnasiums kor under ledelse af lektor Gunnar Heerup. Koret sang partier af Haydn's »Skabelsen«. Endvidere har vi i årets løb hørt Prager Musici, Poul Birkelund kvartetten og Eyvind Møller, Carl Nielsen koncert med Den danske Kvartet, pianisten Friedrich Gürtler samt koncertsangerinden Bodil Christensen. Senere fulgte seminariets forårskoncert, så en klaverkoncert ved den fremragende amerikanske pianist Noel Lee, og som det sidste arrangement i det forløbne år koncert ved den polske pianist Adam Harasiewicz.

Af samme høje kvalitet som musikarrangementerne har foredragstimerne om torsdagen været. Som foredragsholdere har bl. a. været magister Emil Frederiksen, der talte om Robert Storm Petersen og Albert Engstrøm, forhv. formand for folketinget Gustav Pedersen om folketinget og dets arbejde, lærerinde ved Sofieskolen fru Else Hansen om arbejdet med neurotiske børn, udenrigsminister Per Hækkerup om dansk udenrigspolitik, redaktør Gert Petersen om Vietnam og professor, dr. phil.

H. V. Brøndsted om religiøse forestillinger og de biologiske videnskaber.

Af seminariets lærere har adjunkt Finn Berlev holdt foredrag om entropien, og adjunkt fru Ruth Munk har sammen med studerende foretaget en gennemgang og fremvisning af nigeriansk folkekunst og redskaber, og sidst, men ikke mindst må nævnes rektor Morvilles spændende og interessante foredrag om sine rejseindtryk fra Indien.

Af aftenforedrag har der kun været to, hvilket nok skal ses i relation til de mange torsdagsforedrag. Men det er jo ikke kvantiteten, men kvaliteten, der betyder noget, og hvad dette angår, har vi kun grund til at være tilfredse.

Forfatteren og litteraturkritikeren Erik Thygesen talte om det sidste tiårs lyrik i U.S.A., og forfatteren og litteraturkritikeren Arne Herløv Petersen holdt senere på året et foredrag om sprogforskeren, amerikaneren Benjamin Lee Whorfs teori om en relativisering af lingvistikken.

Festerne startede med øjeturen, der trods styrtende regn blev gennemført på traditionel vis og med strålende humør.

Den 13. marts havde den nuværende 3 n lavet revy og karneval, og det blev som sædvanlig en vellykket aften. 3. april havde vi besøg af Collagegruppen. Det var Lyngby-Tårnbæk kommunelærerforening, der stod som arrangør med seminariets elever og lærere som gæster. Det var en glimrende aften og atter et udtryk for det gode samarbejde, der blev indledt sidste år. Dimmissionsfesten var i år den 12. juni og blev til trods for ølstrejken et festligt punktum for årene på Jonstrup.

Komedien, der i år fandt sted den 4. december, hed »Ligesom i de andre haver« og var af amerikaneren Giles Cooper. Det var 2 s, der opførte stykket, og det var ikke alene morsomt, men også velspillet.

Julefesten den 17. december var ligesom tidligere år en hyggelig og værdig afslutning på året. Lektor Viderø holdt jule-talen, adjunkt K. Karlsen læste julehistorien, og 3 s opførte et noget utraditionelt, men ganske morsomt julespil. De musikalske indslag bragte kor, orkestør og musiklærere, sidstnævnte havde dog hentet hjælp udefra, idet en af vore biologilærere, fru Lisa Larsen, passede slagtoget.

På sportens område har Jonstrup klaret sig smukt i det forløbne år. I marts vandt vore damer Københavns mesterskabet i håndbold. I september vandt både dame- og herreatletikholdet meget overraskende Københavns puljen, og begge hold blev ved finalestævnet i Ollerup placeret som nr. 3.

Til den første seminarielandskamp i fodbold er Søren Hansen 3 n udtaget.

Udover disse meget ærefulde indsatser i åbne turneringer har der ligesom tidligere år været interne turneringer i badminton, bordtennis og indendørsfodbold.

I det hele taget er der i årets løb foregået en masse på Jonstrup, bl. a. studiekredse og andre arrangementer for mindre grupper, men det ville føre alt for vidt også at gå i enkeltheder med det her.

Til den første seminarielandskamp i fodbold er Søren Hansen, 3 n, udtaget.

Meningen med disse møder, der finder sted ca. en gang om måneden, er, at klasserne enkeltvis får lejlighed til at drøfte pædagogiske og studiemæssige problemer. Desuden kan man til disse møder invitere rektor, lærerrådsformand, medlemmer af stipendienævnet, rådsformand og andre seminariet vedkommende.

Da de studerendes råd fremsatte ønsket om disse møder, blev det overordentligt velvilligt modtaget af både rektor P. M. Hansen og lærerkollegiet. Og samme positive indstilling møder vi til næsten alle vore forslag. Vi er ubeskedne nok til at betragte det som en anerkendelse af vort arbejde. Men hvad det end skyldes, er det noget, der lover godt for fremtiden.

Leif Rasmussen.

BERETNING

ved Jonstrupstævnet 5. juni 1965.

Det var jo slet ikke mig, der skulle stå her i dag! – Hvorfor jeg gør det, ved De alle sammen!

Vor formand, Kaj Bang, havde allerede for mindst et halvt år siden afstukket langt mere end hovedlinierne for dette stævne, vi deltager i; men han fik ikke selv lov at opleve det.

Vi må nu nøjes med at m i n d e s – mindes hans høje, hærdebrede skikkelse, hans mandigt – skønne stemme, hans venne-sæle væsen, hans beåndede ord.

Mon ikke vi lærere og historiefortællere – når han stod her som taler – tit lod tanken gå tilbage til Erik Ejegod på tinge? --- Ligheden var der i hvert fald! –

Viktor Pedersens rammende nekrolog i Jonstrupbogen skal ikke repeteres her. En detalje eller to bare føjes til billedet.

En novemberaften i 64 samledes vi til det årlige styrelsesmøde – dennegang hos Bang på Åboulevarden. Han havde meget ønsket, det fandt sted hos ham selv.

Vi, der ikke havde truffet ham et års tid, så straks, at sygdommen havde hærget ham.

Men vi følte, at han som formand og vært satte alt ind på at skabe en god og huskeværdig aften, og vi mærkede endnu en gang hans færdigheders mangfoldighed:

Han aflagde beretning, gav yderligere et rids af Jonstrupsamfundets historie til dato.

I forhandlingerne om dagen i dag fornam vi, at vor formand – forankret i det gamle – meget gerne ville imødekomme nye jonstrupperes krav.

Som motto for denne grundige syslen med sommermødets program kunne godt være sat to linier fra en af hans egne sange:

»DE GAMLE SKIKKE VIL VI ÆRE.
AF ALT DET NYE VIL VI LÆRE.«

Ved bordet var han den samme fortræffelige vært som tidligere, holdt en humorfyldt bordtale – naturligvis krydret med en munter anekdote, der blev fortalt med hele hans sproglige og mimiske evne for anskuelse.

Bagefter arrangerede Bang generalprøve på en netop færdigskrevet og frisk festsang. Han satte sig selv til klaveret, akkompagnerede ildfuldt og sang for.

Også nogle af sine digte læste han op, før vi tog afsked. — —

Tilfældet ville, at jeg kom sidst af sted. Da vi trykkede hånd til farvel, sagde han fortroligt: »Jeg er træt nu! Jeg går ind og i seng!«

Ja! Han var træt – og gik i seng – Og han kom aldrig op mere.

Hverken Kaj Bang selv eller vi vidste, at det var sidste gang, han var »MED I MIDTEN«, ja selve CENTRUM – centrum i sit mangeårige og mangegrenede organisationsmæssige arbejde, det, han var gået op i med så megen omhu og ihærdighed.

Hans allersidste egentlige gerning gjaldt altså Jonstrupsamfundet. — —

Var det sine egne vemodige tanker i tunge øjeblikke, han – li'som i forklædning – ville lægge frem for os i »Gamle Søren Ringer« – den sidste aften vi så ham?

»Gamle Søren Ringer vågner, før det bliver dag.

Han ligger lidt og lytter efter lærkens trilleslag,
strækker sine gamle ben og piller ved et strå
og tænker på Vorherre, mens han hører uret slå.

Gamle Søren Ringer går sin vante morgentur:
igennem præstens have langs med kirkegårdens mur,
standser lidt ved hjørnet for at få en smule vejr — —
og kigger over engene i solens første skær.

Gamle Søren Ringer ta'r nu frem sit nøglebundt
og famler lidt ved låsen, før han drejer nøglen rundt,
kravler op ad trappen, til han står i tårnets top,
og retter så sin gamle ryg og lukker lugen op.

Gamle Søren Ringer spørger uret om forlov
og lægger sin kasket og trækker til i klokkens tov.
Dybe klokke-toner stiger rungende mod sky
og melder dagens komme for den lille, stille by.

Gamle Søren Ringer har igennem mange år
i sol og regn, i vår og høst forkyndt, at TIDEN GÅR.
Gamle Søren Ringer elsker klokkerne og ved,
at de engang skal ringe, når han selv har fået fred.«

Ja — — — en af de første dage i februar ringede klokkerne for
Kaj Bang; men de har også lydt — siden sidst — for to andre af
vor forenings varmeste venner: Bitsch og Hegelund.

Viggo Bitsch sad som medlem af styrelsen gennem 20 år.
Hans stadig usvækkede interesse for Borgen og dens sønner og
hans store viden derom nedfældede sig i en række vægtige og
varierede bidrag til vore årbøger.

Og i hans Jonstrup-ordbog fra 40'erne afspejler livet på Bor-
gen sig morsomt gennem de første decennier af indeværende
sekel.

Jørgen Hegelund var en af medstifterne af vort samfund,
sad i bestyrelsen ikke mindre end et kvart århundrede og be-
klædte i 10 år formandsposten, hvorfor han også opnåede at
blive æresmedlem.

Nu er dette vort trofaste trekløver blevet fortid; men vi vil
forene os i et:

Ære være deres minde!

Siden vi samledes her for 2 år tilbage, har en af de opgaver,
styrelsen har måttet arbejde en hel del med, været istandsættel-
sen af Stig Bredstrups familiegrav på Værløse kirkegård. Grav-
stedet er nu halveret og reguleret. Kommunalbestyrelsen derude
viste megen imødekommenhed over for vore ønsker og har for
et års tid siden overtaget den fremtidige vedligeholdelse. — —

Mindestuen, der i adskillige år kun har været på forberedel-
sernes stadium, er lykkeligvis nu en realitet: *en værdig ramme
om mindeværdige ting*. I løbet af dagen kan De ved selvsyn få
betræftelsen.

Vi skylder nuværende jonstrupperne en meget stor tak, fordi de, der havde både handlingslyst og håndelag, uselvsk har ofret deres tid og kræfter på virkeliggørelsen. Takken vil vi adressere til elevernes – eller mere nutidigt udtrykt: til de lærer-studerendes repræsentant de sidste par år: Nedergaard Jensen.

Men takkes skal rigtignok også de medlemmer, der af hjertets og tegnebogens eller portemonnæens overflødighed har betænkt os med en seddel, en klingende mønt eller flere. Uden denne hjælp havde en realisation været umulig. –

Fra Fatter-timerne i psykologi i længst forsvundne tider husker mange af os nok en af logikkens love, der siger: »Gentagelsen svækker interessen«. Jeg skal da heller ikke gentage, hvad samfundets sidste annaler har bragt udførligt. Det skal kun lige konstateres, at seminariet i 64 har haft to betydningsfulde fester, hvor også *vor* røst blev hørt: afskeden med rektor Morville og velkomsten for rektor Per Mogens Hansen.

En særlig glæde for os er det, at begge forstandere – undskyld udtrykket! – at de begge vil være med og stå os bi ved stævnet her i dag; for det viser jo, at *kontinuiteten er bevaret!* –

Det er vist en god og gængs skik, at generalforsamlingsberetninger skal indeholde både et tilbageblik og en fremadskuen. Det første er nu overstået.

Med hensyn til det sidste skal der udtales de bedste ønsker for vor sammenslutnings fortsatte beståen. At den må trives godt og leve længe, som Stig Bredstrup så ligefremt sagde det i 31. Men de gode ønsker gælder også for de hundreder, sagtens tusinder af unge, der nu og fremover skal befolke seminariet.

Man kunne fristes til at illustrere tre af de ting, der kan ønskes for det ny Jonstrup, med tre situationer – ja næstendels også processioner – i den gamle »borggård« derude og for små 50 år siden.

Første billede: En augustaften. Tilbagekomst fra Øjeturen, hvor de ny 1. klasser har fået deres indvielse som borgere. Indmarch i borggården. Taktfaste fodslag af halvfemsindstyre unge lærerelever. »Den gamle borger« runger, og tonerne kastes tilbage fra Elevbygningens og Salsfløjens høje facader. Det gibber i Spirerne. De fornemmer noget, de ikke før har følt: *jonstrupsk kammeratskab.*

Et par måneder efter – under 1917's yderst vanskelige varme- og belysningsmæssige forhold: Forstanderen har allernådigst tildelt 3. klasserne det første stearinlys! I gåsegang vandrer de lykkelige så gennem gården – med det misundelsesværdige lys i stift fremstrakt arm og hånd. Tavse og højtidelige bevæger de sig af sted – som katolske munke i et kirkeligt optog. – Da processionen er slut, synges en ny variant af et gammelt vers:

»Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at slave?
Nej, Fatter under flere godt,
og *lys* er Fatters gave!«

Det var *jonstrupsk humør!* – –

Tredje og sidste situation: Forstanderens hjemkomst med 2. klasse fra den årlige sommerudflugt: en cykletur ud til Øresund. Flokken svinger ind fra landevejen, og stolt som en konge kører Fatter forrest – de traditionelle 2 gange gården rundt. Smilet glimter i hans ansigt – og solen i hans sorte cyklegamacher. Og de 30 svende, som »hannem følger«, stråler af hengivenhed. Det er *jonstrupsk ENHED, samfølelse mellem lærer og elever, samarbejdsfølelse!*

Så ønsker vi, at jonstrupsk kammeratskab, humør og samfølelse stadig må ha' til huse i denne stordrøm af sten og glas, stål og teak på Fortunsletten – ligesom tidligere i den primitive, spareprægede »gamle borg« ved Jonstrup Vang.

Vilh. Hellested.

DIMITTENDER 1965

4-års linien.

Vibeke Andersen	Jørgen Finn Kristiansen
Inge Byrge Bangsgaard	Eva Miranda Gudmann Larsen
Ulla Birkeslund	Bente Hesselberg-Thomsen, f. Møller
Sonny John Blynel	Leif Otto Nerlov
Ulla Schacht-Petersen, f. Brudager	Svend Aage Linding Nielsen
Hans Jørgen Christensen	Karin Lisbeth Hedelykke Nilsson
Kirsten Dyrum-Nielsen	Gerda Kirsten Christensen, f. Nordtorp
Annelise Elkjær	Kirsten Pallisgård Hansen, f. Pedersen
Margrethe Eline Eva Eriksen	Marianne Pedersen
Conny Birgit Hansen	Kai Mosgaard Refnov
Else Birgitte Brozek, f. Hermansen	Karen Elisabeth Risbjerg
Aage Nedergaard Jensen	Arne Peter Svensson
Tove Elisabeth Nielsen, f. Jensen	Jette Amdi Barfod, f. Ullerup
Bjarne Bøge Jørgensen	Per Nygaard
Ebbe Jørgensen	
Else Margrethe Kirk	
Kirsten Marie Kofod	

3-års linien

Marianne Rossing Nielsen, f. Agersted	Bent Christian Lange Christensen
Jørgen Sten Andersen	Caja-Lisa Christoffersen
Ingrid Knoblauch Lund Hansen, f. Bergstrøm	Knud Christoffersen
Jette Billgren	Anders Thorbjørn Diemer
	Marianne Kornerup Gad
	Bente Gajhede-Pedersen

Vagn Gjerløff	Bernt Nielsen
Birgitte Sthen Hansen	Birgit Johansen, f. Nielsen
Bjarne Vily Lund Hansen	Birthe Nielsen
Randi Enock Hansen	Flemming Pierre du Jardin Nielsen
Jon Harild	Gudrun Elisabeth Præst, f. Nielsen
Ingelise Jensen	Ulf Herman Nielsen
Jonna Beck Jensen	Annelise Fystro, f. Pedersen
Karen Dahl Hansen, f. Jensen	Inger Larsen, f. Petersen
Marianne Tolbøll Jensen	Jørgen Bavngaard Pedersen
Karen Margrethe Nerlov, f. Jensen	Lilian Vang Pedersen
Kirsten Jensen	Kaja Vestergaard, f. Pingel
Birgit Rintza Jørgensen	Kirsten Johanne Rasmussen
Bjarne Rosted Kitter	Lise Stampe Rasmussen
Inger Margrethe Kofod	Ulf Rolvung
Anne Louise Kromann	Mette Bjerregaard, f. Ryhl
Alice Larsen	Henrik Salling
Inge Larsen	Henrik Torsten Schiøler
Annelise Birgitte Ragnhild Madsen	Solveig Johanne Strand
Henning Hardy Madsen	Nina Aarby Sørensen
Anne-Grete Mortensen	Lena Thorvildsen
Rigmor Mortensen	Per Thornberg
Inge Elisabeth Nederland	Lissy Irene Hansen, f. Thrane
Anne Lisbeth Hoehl Nielsen	Lisbet Kahlon, f. Wanning
Bente Hammershøy Christensen, f. Nielsen	Kai Hjarnø Østergaard

FRA JONSTRUPPERNES VERDEN

Jonstrupsamfundets stævne.

Traditionen tro var det strålende solskin, da jonstrupperne af mange årgange – fra 1905 til 1966 – mødtes til stævne 5. juni. Trods pinsen var et pænt udsnit af samfundets medlemmer til stede, heriblandt flere unge end sædvanlig, hvad man kun kan tyde som et godt tegn for samfundets fremtid.

Siden sidste stævne var flere kendte medlemmer af samfundet døde, og ved generalforsamlingen, der ellers blot indeholdt de traditionelle beretninger og valg, blev smukke mindeord udtalt, ikke mindst over samfundets formand gennem mere end 10 år, Kaj Bang, se s. 54.

Mindestuen har hidtil i årbogen kun figureret i udkast. Ved stævnet kunne den indvies, takket være et dygtigt arbejde af elever på Jonstrup, bl. a. elevrepræsentanten gennem 3 år, Åge Nedergård, og den nye repræsentant, Leif Rasmussen; desuden har Bent Illum og Klaus Westergård udført en stor del af træarbejdet, mens Hans Jørgen Christensen og Leif Nerlov har

forestået malingen af reoler, skab og montrer. En smuk ramme om Jonstrups minder er skabt; til lejligheden havde Jonstrup-bogens mangeårige redaktør, Viktor Pedersen, foretaget et skønsomt udvalg af de mange effekter, der er bevaret fra det gamle Jonstrup. Fra medlemmerne er – foruden penge til dækning af de udgifter, der har været forbundet med indretningen af mindestuen – interessante ting blev skænket i det sidste år: vandrebøger, billeder samt en rigtig Jonstrup-pibe, som årgang 1915 brugte den. Den er et kostbart klenodie, som omgående blev anbragt under montrens glas!

Et fast programpunkt ved vore stævner er turen til »Øjet«. For de yngste årgange er »Øjet« kun historie, og det var derfor særdeles oplysende at høre enkeltheder om baggrunden for stenen, indskriftens oprindelse – og jonstrupperes oplevelser i forbindelse med rensning af »Øjet«, der nu næsten er lukket. – Afskedskvartetten er også for mange kun historie; heldigvis var der tilstrækkelig mange »gamle« til, at den tradition, som afsyngelsen af afskedskvartetten er, kunne opretholdes. Sanglærerne på Jonstrup bør gøre deres til, at den kan holdes i live!

Aftensbordet, hvor man på grund af ølstrejken måtte ty til vin rosè, krydredes af Jonstrup-aneddoter fra de første årtier af 1900-tallet, morsomme og godt fortalt. Man fik et levende indtryk af såvel censorer og lærere som elever fra den tid.

Aftenunderholdningen var af meget høj kvalitet. Rektor Morville, hvis aldrig svigtende interesse for Jonstrup samfundet gang på gang har nydt godt af, gav et nuanceret billede af Indien, som rektor Morville for nylig har besøgt, og en række fint valgte billeder understregede det indtryk af personlig oplevelse og vurdering, som foredraget havde givet. – Også det musikalske var der sørget for. Elever (Henrik Salling og Hans Jørgen Christensen) og lærere (Ole Kinch og Birger Folmer Jensen) spillede smukt og dygtigt klarinetkoncert af Weber og trio (fløjte, bratsch, violin) af Beethoven. Det blev en smuk afslutning på Jonstrupsamfundets stævne 1965.

Bidrag til mindestuen 1965.

A. B.	7 kr.	L. H.	5 kr.	E. Ø. H.	15 kr.
A. J.	15 kr.	V. N.	27 kr.	A. O.	2 kr.
V. P.	10 kr.	E. R.	7 kr.	B. R.	10 kr.
B. S.	2 kr.	L. S.	2 kr.	G. W. C.	6 kr.
Ølauktion ved stævnet			35 kr.	Ialt	143 kr.

Med sidste års bidrag er således indkommet 575 kr. Styrelsen takker hjerteligst herfor.

Valg.

På valg i 1966 er formanden, Vilh. Hellested, Knud Ørhem og fru Gerda Winckler-Carlson. Ligeledes vælges der revisorer i de lige årstal. Da der ikke afholdes stævne i 1966, bedes forslag, der gælder som stemmesedler, sendt til Wilh. Thomsen inden 1. oktober 1966.

Pædagogisk dag.

Det påtænkes at afholde pædagogisk dag på Jonstrup i september 1966, hvortil samfundets medlemmer og seminariets elever indbydes. Der vil blive forelæsning over et aktuelt pædagogisk emne med efterfølgende drøftelse, derefter spisning og underholdning. Nærmere program følger.

Jonstrup-legatet af 1913.

Det nu 52-årige legat stiftedes af førstelærer Hans Hansen, Skovhastrup, til fordel for enker efter eller døtre af lærere, som var udgået fra Jonstrup seminarium. Det blev i mange år ret stærkt søgt, og legatportionen, der var på 100 kr. årligt, kunne være en god hjælp i tider, da enkepensionen var beskednen, og forsorgen for ugifte ældre kvinder var endnu ringere.

Tiderne har forandret sig, og det beskedne beløb, som dog under visse forhold kan forhøjes, virker ikke så lokkende; der har ved de sidste bekendtgørelser om ledige portioner været få eller ingen ansøgere.

Måske der blandt årbogens læsere findes nogle, der har kendskab til damer, der måtte være kvalificerede som ansøgere, og for hvem dette legat kan være en lille opmuntring i de dyre tider.

Legatets nuværende bestyrelse er fhv. seminarielæktor Otto Lindberg, undervisningsdirektør Hans Jensen og fhv. viceskoleinspektør Edv. Hansen, Kongedybet 5⁴, Kbhvn. S, til hvem henvendelse kan rettes.

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1965

	Indtægt kr. ø.	Udgift kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1. januar 1965	1 200 98	
Kontingenter	3 915 00	
Salg af årbøger	412 60	
60 opkrævninger á 1,20 kr.	72 00	
Girorenter	9 38	
Bidrag til mindestuen	143 00	
Repræsentation og møder		90 98
Fremstilling af årbogens 42. bind		2 931 47
Administration og redaktion		400 00
Udgifter til mindestuen		476 42
Tryksager		182 85
Porto, gebyrer m. m.		387 63
Kassebeholdning pr. 31. december 1965		1 283 61
	<hr/>	<hr/>
	5 752 96	5 752 96

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Wilh. Thomsen.

Regnskabet revideret og fundet i overensstemmelse med bilagene.
Kassebeholdningen til stede.

6. januar 1966.

H. E. Hasland.

Eigil Rasmussen.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Førstelærer Vilh. Hellested. Hellested pr. Hårlev, formand, seminarielektor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum, overlærer Wilh. Thomsen, kasserer, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, tlf. Ordrup 2492, lærerinde fru Gerda Winckler-Carlson, Guldborg, skoleinspektør Knud Ørhem, Høje Tåstrup. Elevernes repræsentant er Leif Rasmussen.

Årbogens redaktør: Seminarielektor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum, tlf. 85 24 70.